

Stížnost podaná na toto rozhodnutí nepopírá, že Artur T. odhlásil Marii T. dopisnicí z 6. července 1933 dnem 4. července 1933, že tato odhláška byla materiálně způsobilá a zcela jasná ke vzetí do evidence a že obsahovala všechny náležitosti předepsané v § 18 odst. 3 poj. zákona, nýbrž, dovolávajíc se 4. odst. § 18, tvrdí jen, že zaměstnavatel, který podá odhlášku jiným způsobem než na tiskopisech vydaných Ústřední sociální pojišťovnou, nesplní tak povinnost zákonem jemu uloženou a pojišťovna nemusí přihlédnouti k odhlášení zaměstnavatele, resp. může podle § 160 předepsati pojistné za takové pojištěnce, kteří z povinného pojištění nebyli odhlášeni na předepsaném tiskopise. Ustanovením 4. odst. § 18 poj. zákona vyslovil prý zákonodárce neplatnost odhlášky, nebyla-li učiněna na úředním formuláři. Nss nemohl se přikloniti k těmto vývodům stížnosti:

Stížnost má sice pravdu, že § 18 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. stanoví ve 4. odstavci, že přihlášky a odhlášky se musí dít na tištěných formulářích, které vydá Ústřední sociální pojišťovna, než ze zákona nelze vyvoditi, že by tato forma byla podmínkou platnosti přihlášek a odhlášek. Kdyby byl zákon chtěl stanoviti, že přihlášky a odhlášky, které nebyly podány na předepsaném tištěném formuláři, jsou neplatné, byl by to výslovně prohlásil. To však neučinil, neboť předpisem § 18/4 zamýšlel pouze sjednotiti formuláře a tím zjednodušiti správu (tisk č. 1777, str. 47). Neprávem tedy má pojišťovna zato, že odhláška ze 4. července 1933, poněvadž nebyla podána na předepsaném formuláři, byla neplatná (srov. Boh. A 12.336/36). Neplatnost takovéto odhlášky nelze dovoditi ani z ustanovení § 160 odst. 2 lit. a) poj. zákona, podle něhož je platiti pojistné také za dobu, po kterou pojištěnec nebyl odhlášen (§ 17), ačkoli byl přerušen poměr, zakládající pojistnou povinnost. Dovolávaný § 17 mluví toliko o odhlášce, resp. přihlášce, avšak nestanoví, že přihláška neb odhláška, která se nestala na předepsaném formuláři, je neplatná s důsledky vytčenými stěžující si pojišťovnou.

### Č. 12.889.

**Chudinství:** \* Obec pobytu může uplatňovati regresní nárok vůči obci domovské podle § 28 domov. zákona č. 105/1863 ř. z. za chudinskou podporu poskytnutou jejímu příslušníku jen tehdy, jde-li o osobu objektivně chudou. Při tom nezáleží na tom, měla-li obec pobytu možnost vyšetřiti majetkové poměry podporovaného.

(Nález z 3. května 1937 č. 12.822/36.)

**Věc:** Obec města Podmokel proti rozh. okr. úřadu v Duchcově z 10. prosince 1933 o náhradě chudinské podpory.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad žádost obce města Podmokel, aby jí podle § 28 domov. zákona č. 105/1863 ř. z. jako obci pobytu byl přiznán oproti obci Bělušicím, jakožto obci domovské, nárok



na náhradu 70 Kč, jež poskytla jako chudinskou podporu Karlu W., bělušickému příslušníku. Svůj zamítavý výrok odůvodnil žal. úřad tím, že Karel W. vzhledem k tomu, že pobírá hornickou pensi 576 Kč měsíčně, nemůže býti považován za místního chudého po rozumu zákona o domov. právu.

— Ve věci samé je na sporu otázka náhradní povinnosti obce domovské vůči obci pobytu, pokud se týče chudinského nákladu vynaloženého na jejího příslušníka. Paragraf 28 domov. zákona č. 105/1863 ř. z., v němž zmíněná povinnost je založena, stanoví, že obec nemůže ani přespolním chudým v případě náhlé potřeby odepřít potřebné pomoci, že se jí však zůstává, že může žádati náhrady buď na té obci, kde takový chudý má právo domovské, nebo na těch, kteří podle práva občanského anebo podle jiných zákonů jsou pomocí tou povinni. Je tedy jedním z předpokladů, jimiž náhradní nárok obce pobytu vůči obci domovské je podmíněn, že poskytla podporu jejímu chudému příslušníku. Ani zákon domovský, ani český zákon chudinský (č. 59/1868 z. z. čes.) neobsahují sice výslovné definice, kdo je chudým ve smyslu těchto zákonů, ale z jejich předpisů (srov. zejména § 24 domov. zákona a § 8 chud. zákona) vysvítá, že za chudého považují toho, komu se nedostává — byť i jen částečně — prostředků k opatření nutných potřeb životních (srov. Boh. A 3017/23, 3473/24, 10.913/33). Není tedy chudým ve smyslu těchto zákonů ten, kdo dostatečné prostředky k ukojení nezbytných potřeb má, třebaš jich v případě potřeby nemá právě po ruce. Pokud se tedy stížnost snaží pojem chudých vztáhnouti i na osoby posléz uvedené, je bezdůvodná.

Než stížnost relevuje otázku, zda resp. do jaké míry je regresní nárok obce pobytu vůči obci domovské podmíněn tím, že poskytla podporu jejímu chudému příslušníku, ještě s jiného hlediska. Opírajíc se o intenci § 28 domov. zákona, zabezpečiti cizímu chudému v případě náhlé potřeby, tedy okamžitě potřebnou pomoc od obce pobytu, snaží se dovoditi, že není nutno a ani možno, aby obec pobytu konala nějaká dalekosáhlá šetření o majetkových poměrech cizího příslušníka o chudinskou podporu žádajícího. Z toho pak uzavírá, že podle úmyslu zákonodárcova nelze náhradní nárok obce pobytu vázati tím, že podpora byla poskytnuta osobě objektivně chudé, nýbrž že k založení tohoto nároku stačí pouhé subjektivní přesvědčení obce pobytu chudinskou podporu poskytující, podložené okolnostmi konkrétního případu a eventuálním šetřením bezprostředně proveditelným, že žadatel jest osobou chudou.

Stížnosti dlužno přisvědčiti, že vzhledem k druhému předpokladu, jímž je regresní nárok obce pobytu oproti obci domovské vázán, totiž že šlo o případ náhlé potřeby, nebude obec pobytu zpravidla s to, aby bezpečně a objektivně zjistila, zda osoba chudinskou podporu od ní žádající je skutečně osobou chudou. Pro stanovisko stížnosti by mohla mluvit i okolnost, že podle vůle zákonodárcovy náklad na opatření chudých má postihnouti zásadně obec domovskou, takže dispozice obsažená v § 28 domov. zákona má povahu čistě výjimečného a nouzového opat-



ření. Než přesto nemohl soud st-lce ani v posléz naznačeném směru dáti za pravdu.

Cit. § 28 domov. zákona, ukládáje obcím povinnost, aby i přespolním chudým v případě náhlé potřeby poskytly potřebnou pomoc, propůjčuje jim zároveň právo postihu, a to alternativně buď vůči obci domovské anebo vůči osobám, které podle práva občanského anebo podle jiných zákonů jsou k opatření chudého povinny. Z textace této normy vysvítá především úzká vnitřní souvislost regresního nároku obce pobytu s její povinností zaopatřiti v případě náhlé potřeby přespolního chudého. Regresní nárok obce pobytu není leč rubem zmíněné její povinnosti. Že pak tato povinnost stihá obec pobytu toliko v příčině cizích příslušníků, kteří jsou ve smyslu zákona, tedy objektivně chudí, o tom nemůže býti vzhledem k znění cit. předpisu, který ani slovem nenaznačuje, že by zde výrazu »chudý« bylo použito v jiném smyslu, než na místech ostatních, nejmenší pochybnosti. Ale pak je vzhledem ke zmíněné souvislosti regresního nároku obce pobytu s její povinností v § 28 jí uložené nutně a důsledně podmíněn týmž předpokladem i její nárok na náhradu chudinského nákladu obcí domovskou, t. j. že šlo o podporu osoby objektivně chudé. Že tomu tak jest, vyplývá i z další úvahy čerpané z textace cit. zákonného ustanovení. Podle něho je předpokladem obou uvedených tam alternativních regresních nároků obce pobytu jedna a táž skutečnost, totiž že obec pobytu poskytla v případě náhlé potřeby přespolnímu chudému potřebnou pomoc. Z toho plyne logicky nutně, že — není-li dán zmíněný předpoklad regresního nároku obce vůči jednomu z alternativně zavázaných subjektů — není dán ani vůči subjektu druhému. Ježto pak náhradní nárok obce pobytu vůči osobám třetím postihuje jen ty osoby, jež jsou podle práva občanského anebo podle jiných zákonů k zaopatření chudého povinny — a ony jsou, alespoň v některých případech (srov. na př. §§ 154, 795 a 947 o. z. o.), k tomuto zaopatření povinny jen tehdy, jde-li o osobu nemající potřebných prostředků k obživě, tedy o osobu objektivně chudou —, plyne z toho, že regresní nárok obce pobytu vůči osobám třetím má místo jen tenkrát, jestliže osoba, již chudinská podpora byla poskytnuta, byla v té době skutečně chudá. Ale pak vzhledem k tomu, co svrchu řečeno, jest i regresní nárok obce pobytu vůči obci domovské podmíněn objektivní chudobou osoby, již podpora byla poskytnuta.

Příkrost zákona, záležející — jak svrchu naznačeno — v tom, že obec pobytu, poskytujíc chudinskou podporu podle § 28 domov. zákona, nebude zpravidla ani moci objektivně zjistiti, jde-li o chudého či nikoliv, ač její náhradní nárok na této skutečnosti závisí, je paralysována ustanovením § 15 čes. chud. zákona, přiznávajícím i obci pobytu (arg. citace § 28 domov. zákona) právo postihu vůči osobě, již chudinské zaopatření poskytla, zjistí-li se dodatečně, že chudou nebyla. I tento předpis svědčí výkladu § 28 domov. zákona, jak shora byl podán.

#### Č. 12.890.

**Církevní věci:** Na ustanovení § 7 zák. čl. XIV:1898, po př. §§ 7 a 8 zák. čl. XXXVIII:1913 ve příčině odnětí doplňku kongruy a věkového přídavku může se vůči československému státu s úspěchem